

optagne i den Rettesnor, som vil blive givet for Kommissionens Arbejde. Det tør vel haabes, at ogsaa det Materiale, Kommissionen kan indhente og bearbejde i denne Sag, ligesom ogsaa de Undersøgelser og Overvejelser, den her vil foretage, ville blive af den Natur, at ogsaa de ville blive værdifulde for Rigsdagens videre Arbejde paa den Sag. Men jeg finder det ganske naturligt efter hele den Stilling, hvori Sagen om Arbejdsløshedsforsikring endnu befinder sig, at det høje Ting heller ikke i sin Beslutning har villet sætte Udarbejdelsen og Fremskaffelsen af et Lovforslag i denne Retning som et direkte Maal for Kommissionens Arbejde. Det vil blive et Led af dens Arbejde, og Tiden vil saa vise, om Kommissionen derudaf vil magte at fremsætte et Lovforslag.

Hvad nu selve Lovforslaget angaar, beder jeg først erindret, at det er bygget paa en enstemmig Beslutning af dette Ting. Tinget har enstemmig vedtaget en Beslutning til mig om at stille Forslag om at nedsætte en Kommission til Undersøgelse og Overvejelse af Spørgsmaalet om en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring, og i det af mig stillede Forslag har jeg, hvad jeg betragtede som en given Sag, fulgt Tingets Beslutning og stillet Forslag om Nedsættelsen af en Kommission, saaledes som den er angivet i Beslutningen. Jeg kunde ganske vist have undgaaet at fremsætte Lovforslag, jeg kunde have undgaaet at faa denne Sag til videre Behandling af Rigsdagen, idet den til mig rettede Opfordring igennem Tingets Beslutning sikkert nok vilde have været fuldstændig tilstrækkelig for mig til paa Grundlag deraf at erhverve en kgl. Resolution om en Kommissions Nedsættelse. Jeg har imidlertid valgt at fremskaffe en Lov derom fremfor at nedsætte en Kommission ved en kgl. Resolution, og jeg har gjort det, fordi hele denne Sag jo er rejst ved dette Tings eget Initiativ. Derfor har jeg ment, at ogsaa Rigsdagen burde have Adgang til at overveje og tage Beslutning, om de øvrige Regler, som jeg har knyttet til Lovforslaget, ogsaa vare efter Tingets Ønske, om det var i den Retning, Tingets Ønsker gik, altsaa med Hensyn til Antallet af Kommissionens Medlemmer, med Hensyn til hvilket Antal der skal vælges af Rigsdagen og hvilket Antal af Regeringen, med Hensyn til Diæter og lignende praktiske Spørgsmaal. Men naar jeg har fremsat dette Lovforslag, har jeg ganske vist ikke tænkt mig, at der om selve Grundspørgsmaalet, Nedsættelsen af Kommissionen, kunde

komme ny Debat eller Indvendinger, endsigede hysteriske Krigsraab, som jeg i en vis Presse har set opløftede i Anledning af dette Lovforslag. Om den Ting mente jeg, vi maatte være enige, idet Tinget enstemmig har besluttet og jeg i nøje Overensstemmelse dermed har stillet et Forslag. Derimod var jeg selvfølgelig villig til at forhandle Ændringsforslag og ogsaa til at gaa ind paa Ændringsforslag, der angik Lovforslagets Bestemmelser om Kommissionens Sammensætning o. desl. Her har jeg imidlertid ingen Indvendinger hørt, saa jeg gaar ud fra, at jeg her har truffet Tingets Ønsker, og at man i den Retning intet har at indvende.

Det stillede Ændringsforslag gaar derimod helt ind paa Lovforslagets Hovednerve, det forandrer fuldstændig den Beslutning, som ligger til Grund for Lovforslaget. Efter det af de tre ærede Medlemmer stillede Ændringsforslag, skulde der nedsættes en Kommission til Overvejelse af Spørgsmaalet om „en videre Udvikling og Fuldstændiggørelse af den sociale Forsikrings- og Forsørgelseslovgivning“. Det er et meget videre, et overordentlig omfattende Omraade, som man her vil give Kommissionen; det vil jo blandt andet betvirke, at hele vor Fattiglovgivning skulde tages med ind under Kommissionens Overvejelse. Det vilde i det hele være en saa udflydende Opgave for en Kommission og tillige en saa overvældende stor, at man unægtelig i høj Grad paa Forhaand maatte beklage den Kommission, hvem dette Arbejde blev overdraget, og belave sig paa, at en Kommission, der nedsattes med dette Formaal, kunde sidde i 10—15 Aar og maaske mere. Jeg mener derfor, at det stillede Ændringsforslag ganske forlader den Beslutning, som er Grundlag for og Anledning til Lovforslagets Fremkomst, og jeg skal derfor meget anbefale det høje Ting, at det bliver ved den Gangtagne Beslutning, som Tinget enstemmig tog den 27. Januar, og derfor ikke vedtager Ændringsforslag af en saa omfattende og saa langt bort fra Beslutningen gaaende Karakter som de her stillede.

Th. Larsen: Efter at vi nu have hørt den højtærede Indenrigsministers Udtalelser angaaende det foreliggende Ændringsforslag, kunde jeg egentlig indskrænke mig til at henvise til mine tidligere Udtalelser angaaende den samme Sag, da de jo falde saa nøje sammen med de Udtalelser, der nu fremkom fra den højtærede Minister i Dag. Jeg skal endnu